

Verslag van het Colloquium, gehouden ter ontmoeting van Aminatou Haidar, mensenrechtenactiviste uit de Westelijke Sahara.

Senaat, 7 juni 2006

Voorzitter van de werkgroep “Vrede voor het Sahrawivolk” **Jacinta De Roeck** heette alle aanwezigen hartelijk welkom om het colloquium, dat ter gelegenheid van de komst van mevrouw Haidar werd gehouden. Zij verbleef van 28 mei tot 8 juni in ons land om de Europese instellingen te bezoeken, te praten met NGO's en de aandacht te richten op de schending van de mensenrechten in de Westelijke Sahara. Deze woensdag bezocht ze de Belgische Senaat, en sprak ze op het colloquium het publiek toe.

Na het welkomstwoord door voorzitter Jacinta De Roeck was het de beurt aan de Saharaanse Minister voor Europa **Mohamed Sidati** om de politieke situatie te belichten. Sidati hekelde de Marokkaanse propaganda, die het gerucht verspreidde dat er manifestaties werden gehouden in de vluchtelingenkampen van de Sahrawi in Tindouf, Algerije. Hij noemde de kampen open en zeker niet geïsoleerd. Verder stelde hij dat Marokko onder het mom van de verzoeningscommissie in het reine wil komen met haar verleden, maar geen aandacht heeft voor de zelfbeschikking van de Westelijke Sahara. Ondanks voorstellen over een regeling van de Sahrawiregering in ballingschap, weigert Marokko de uitvoering van het Bakerplan, het referendum of enige vorm van werkbare oplossing.

Sara Eyckmans, lid van de Western Sahara Resource Watch, bood de aanwezigen een persoonlijke kijk op de situatie in de kampen. De nieuwe generatie jonge Sahrawi's zijn steeds minder bereid om te wachten op een oplossing. Zij willen vooruitgang zien, en het is maar de vraag hoe zwaar hun stem weegt op de positie van de Sahrawi-vertegenwoordigers.

Francis Schwan, vertegenwoordiger van Amnesty International, sloot zich hierbij aan toen hij het idee weerlegde dat een onafhankelijke Westelijke Sahara Marokko zou destabiliseren. De recente toekenning van het zelfbeschikkingsrecht aan verschillende regio's in Europa (Montenegro, Slovenië, Tsjechië, Slovakije, ...) heeft de EU niet verzwakt, integendeel.

Aminatou Haidar belichtte de situatie in de bezette gebieden (de door Marokko gecontroleerde gebieden voor de muur) vanuit haar perspectief. Zij werd voor het eerst gevangen gehouden in 1987 wegens het opzetten van protestacties en pas in 1991 vrijgelaten. Sindsdien wordt ze regelmatig gearresteerd en opgesloten door de Marokkaanse autoriteiten, het laatst in de berucht “Zwarte Gevangenis”. Door protest van Human Rights Watch en Amnesty International werd ze op 17 januari 2006 vrijgelaten.

Zij gaf haar persoonlijke ervaringen weer over de wantoestanden en de brutaliteiten die de Marokkaanse politie gebruikt tegen de Saharaanse bevolking. Zij vertelde daarenboven zeer verheugd te zijn over de steunbetuigingen tijdens haar bezoek aan het Europese Parlement. Zij is voor de 2de keer kandidaat voor de prestigieuze Sakharov-prijs, een prijs die door het Europees parlement jaarlijks wordt uitgereikt aan iemand die zich inzet voor de vrijheid van meningsuiting.

Het colloquium werd afgesloten door senator **Pierre Galand**, voorzitter van de Europese coördinatie van de Sahrawi-steuncomité. Hij stelde een positieve evolutie vast op politiek vlak. Ondanks het feit dat het Visserijakkoord tussen de EU en Marokko werd goedgekeurd, kwam er toch veel protest ivm de rechten van de Sahrawi's door verschillende politieke

fracties (Groenen, socialisten, de EVA-fractie en zelfs sommige liberalen!). Zo stemden Bart Staes, Johan Van Hecke en Anne Van Lancker voor cruciale amendementen (om de Westelijke Sahara van het toepassingsgebied uit te sluiten), en onthield Frieda Brepoels zich bij de algemene stemming. Het brede protest is een krachtig teken dat de Europese Unie de zelfbeschikking van de Westelijke Sahara blijft behartigen. Reden daarvoor is een bepaling die werd aangenomen, die de EU de mogelijkheid geeft het akkoord te ontbinden indien Marokko een deel van de opbrengsten niet besteedt aan de ontwikkeling van de lokale bevolking van de WS.

Vanuit het publiek klonken ook kritische stemmen. Ze stelde de Marokkaan Mohamed Belfilalia van de partij *Ennhadj Edimoukrati* dat de Marokkaanse propaganda voorbijgaat aan de kritische stemmen. De kwestie van de Westelijke Sahara blijft taboe in Marokko, ondanks dissidente stemmen van Marokkanen die een vreedzame oplossing willen. Andere aanwezigen stelden dan weer fijntjes dat Europa een resolutie aanneemt ten voordele van de Westelijke Sahara, en dan een Visserijakkoord stemt dat indruist tegen de bepalingen in die resolutie.